
Neznámý soupeř

KAPITOLA 6

Už jsem diamanty viděl. Moje matka jeden měla na zasnubním prstenu. Teta měla dva, každý v jednom uchu. Ale můj nový známý, který teď chladl na podlaze nádraží Grand Central, je oba hravě strčil do kapsy. Zúčastnili jste se někdy takové té soutěže, kde se odhaduje, kolik je ve sklenici želé bonbonů, ale je jich tam tolik, že víte, že se ke správnému číslu ani nepřiblížíte? Přesně tolik diamantů bylo v doktorské kabele toho Rusa.

Oprava: v *mé* doktorské kabele. Aspoň prozatím.

Když jsem vyrůstal, matka mně a mé sestře často vyprávěla pohádku o leprikonovi s hrncem zlata na konci duhy. Nikdy se však nezmínila o ruském neandertálci s taškou plnou diamantů na konci krvavé stopy na vlakovém nádraží. Máma také povídala něco o tom, že si nemáme brát to, co nám nepatří. Ale komu ty diamanty vlastně patřily? Tomu mrtvému s pistolí? Měl jsem silné podezření, že je vzal někomu jinému. Moje maminka to myslela dobře, ale v okamžicích jako tehle jsem vážně uvažoval o tátově pohledu na svět. Kdo to najde, toho to je.

Skoro jsem slyšel, jak můj otec logicky vypočítává mé možnosti. *Co uděláš, Matthewe? Necháš ty diamanty u mrtvoly a odejdeš? Nebo půjdeš k pultu nádražního rozhlasu a řekneš: „Jestli někdo ztratil na Grand Centralu tašku s diamanty, ať se se mnou sejde v hlavní hale?“*

Dospěl jsem k rozhodnutí, aspoň dočasněmu. Ty diamanty tam byly volně k mání a já usoudil, že si je vezmu.

Zavřel jsem černou kabelu a zacvakl mosaznou sponu. Mozek mi pracoval na plné obrátky. Tyhle diamanty by mi mohly zcela změnit život.

Kdybych tak tušil, jak brzy a jak moc.

Ten hlas za mnou byl hluboký, znělý a autoritativní. „Policie. Pomalu se otočte. Držte ruce tak, abych na ně viděl.“

Otočil jsem se. Hlas patřil mladému mohutnému Afroameričanovi. A pro případ, že by mě nezastrašila jeho figura, mířil mi na hrud' služebním revolverem.

Hm, pomyslel jsem si. Vypadá to, že se můj život už mění.

KAPITOLA 7

U nohou mi ležel mrtvý chlap, v rukou jsem držel celé jmění v diamantech a uniformovaný policista na mě mířil zbraní. Co teď?

„Strážníku Kendalle,“ oslovil jsem ho podle jeho jmenovky, „jsem moc rád, že jste přišel. Díky bohu. Mohl byste mi pomoci?“

„Kdo jste? A kdo je on?“ zeptal se polda.

„Jsem doktor Jason Wood,“ zmohl jsem se na nějaké jméno. „A nemám tušení, kdo je on, ale mohu vám povědět, že je mrtvý.“

Dřepl jsem si vedle těla a snažil se tvářit, že si nevšímám policistovy zbraně. „Udělal jsem, co jsem mohl,“ řekl jsem, „ale už umíral, když jsem se k němu dostal.“

Kendall byl mladý začínající polda a tohle byla nejspíš největší akce, které se od akademie zúčastnil. V jedné minutě nejspíš vyhazoval z Madison Avenue prodavače triček bez licence a v další se nachomýtl k bombovému útoku v srdci Manhattanu.

„Prokažte mi prosím službu,“ řekl jsem, aniž bych se na něho podíval. „Namiřte tu pistoli někam jinam.“

„Promiňte, doktore,“ řekl a vrátil zbraň do pouzdra.

Naklonil jsem se nad mrtvé tělo a snažil se vypadat, jako když vím, co dělám. „Musel ho zasáhnout nějaký šrapnel, když ta bomba vybuchla,“ řekl jsem. „Víte už, kdo za tím stojí?“

„Nevím ani prd,“ řekl polda. „Byl jsem ve Čtyřicáté šesté ulici, když přišlo hlášení o výbuchu na Grand Centralu. Právě jsem přišel.“

„Počkejte chvílku. Moment. Někdo mi volá.“ Popadl jsem svůj mobil a přitiskl si ho k uchu. Pak jsem zaimprovizoval. „Haló, tady doktor Wood,“ řekl jsem. „Já vím. Byl jsem na Grand Centralu, když ty bomby vybuchly. Pořád jsem tam. Dorazím na pohotovost, jakmile to půjde.“

Postavil jsem se. „Poslechněte, strážníku,“ řekl jsem, „pro toho muže už nemohu nic udělat. Ale jsou lidé, kteří teď potřebují mou pomoc. Musím se dostat ke Svatému Vincentovi. Metro jezdí?“

„Je zavřené,“ odpověděl.

„Tak dobře. Půjdu pěšky, když budu muset.“

Vtom ožila Kendallova vysílačka. „*Všem jednotkám, nádraží Grand Central. Mám tu deset – třináct. Opakuju, deset – třináct, policista potřebuje posily. Rabování v klenotnictví Five Borough v pasáži ve Čtyřicáté druhé. Střílelo se.*“

Zjistil jsem, že policista v úzkých má přednost před mrtvým civilistou. Kendall nezaváhal. „Musím jít,“ řekl. „Počkejte tady na koronera.“

Rozběhl se k východu do Čtyřicáté druhé ulice. Jakmile byl z dohledu, vyrazil jsem opačným směrem. Tak rychle, jak jsem jen dokázal.

Prodíral jsem se masou panikařících lidí na Grand Centralu. Trvalo mi pět nebo šest minut, než jsem se dostal do Lexington Avenue, kde bylo šílenství ještě horší.

Protože metro nejezdilo, překypovaly ulice lidmi, kteří se snažili dostat z Manhattanu co nejdál. A prali se o těch pár žlutých taxíků, které tam zastavily.

Tři muži v oblecích zahnali do kouta jednoho řidiče a trumfovali se v nabídkách, aby se dostali pryč.

„Do Scarsdale,“ řekl jeden. „Dám vám tři stovky.“

„Do Ridgewoodu v New Jersey,“ řekl třetí muž a už držel v ruce hrst stolarovek. „Tisíc dolarů.“

Nemohl jsem tomu uvěřit. Do Japonska by se dalo odletět za mň. Ten z Jersey aukci vyhrál. Už se chystal nasednout do taxíku, když jsem ho popadl za paži.

„Jsem doktor. Musím se dostat do Nemocnice svatého Vincenta, abych jim pomohl s oběťmi z Grand Centralu,“ řekl jsem. „Pokud to vezmete Hollandovým tunelem, pojedete přímo kolem ní.“

Pohlédl dolů na mou doktorskou kabelu. „Jo, jo, doktore,“ řekl. „Naskočte si. Vypadneme odsud.“

Nasedl jsem, řidič zamkl dveře a začal se proplétat davem v Lexington Avenue. Svatý Vincent je jen několik bloků od mého bytu. Mířil jsem domů. Zadarmo.

I kdybych se náhodou rozhodl ty diamanty odevzdat, pomyslel jsem si, rozhodně si nechám tu kabelu.

KAPITOLA 8

Půl hodiny poté, co Walter Zelvase vykrvácel na podlaze nádraží Grand Central, zastavili dva detektivové newyorské policie před domem ve Východní 77. ulici, kde bydlel. Někteří policisté se řídí předpisy, jiní je obcházejí. Ale detektivové John Rice a Nick Benzetti byli o poznání horší než většina darebáků, které zatýkali.

Už jim skončila denní směna na oddělení loupeží a teď pracovali pro Čukova za mnohem lepší hodinovou taxu. Jejich úkol byl prostý: *najít ty diamanty*.

Když vstoupili do budovy, odvrátil vrátný zrak. Věděl přesně, kam mají namířeno. Za padesát babek jim poskytl náhradní klíč od bytu toho hnusného Rusa, který se na něj o Vánocích vykašlal se spropitným – Waltera Zelvase.

Oba poldové nastoupili do výtahu.

Benzetti měřil metr osmdesát dva, měl ulíznuté černé vlasy a přerostlý orlí nos trčící z malého, úzkého obličejce. Vysoký, tmavovlasý a ošklivý. Ale ve skutečnosti nosil boty se zvýšenými podrážkami a šediny maskoval barvou značky Just For Men. Ošklivý byl od přírody.

Rice, metr devadesát, nepotřeboval pomoc od výrobce bot ani barev na vlasy. Ale ti dva poldové měli jedno společné: byli oba vyděšení.

Setkali se se Zelvase jen jednou, a vůbec se jim nelíbil. Bylo mu jedno, že jsou na Čukovově výplatní listině. Pořád byli poldové.

Seděli proti němu v Čukovově bytě, mezi sebou láhev vodky, bochník černého chleba a kus sýra.

„Podfouknete mě a zabiju vás,“ varoval je tehdy Zervas. „A ne kulkou.“

Zvedl nerezovou škrabku na sýr a pomalu, zlověstně jí přešel po horní straně sýra. Odloupla se pětadvacet centimetrů dlouhá hoblina.

„Víte, jak dlouho člověk umírá, když ho stahují zaživa?“ zeptal se Zervas, než si strčil stočený sýr do úst. „Šest dní. A jenom čtyři, když se přidá sůl.“

Benzetti a Rice stáli po obou stranách dveří bytu 16-E, pistole v rukou. Věděli, že Čukov chce Zervase zlikvidovat. Netušili však, že už je mrtvý.

„Jestli tam Zervas bude, rychle ho vyřídíme,“ řekl Rice. „Já mu budu mířit na hlavu. Ty miř na srdce.“

Benzetti si klekl, zasunul do zámku klíč a otočil jím. Zatímco Rice stál nad ním a mířil vysoko doleva, on namířil pistoli nízko doprava a otevřel dveře. Vzduch čistý. Oba muži pomalu vstoupili do obývacího pokoje.

Velikou pohovku a dvě mohutná křesla pokrývala lesklá látka s černými a zlatými geometrickými tvary. Walter Zervas je velký a ošklivý, pomyslel si Benzetti, a pořídil si nábytek, který se k němu hodí.

Prohlédli pokoj. Čistý.

A pak to uslyšeli. Nějaký zvuk. Kovový. Vycházel z ložnice.

Policisté strnuli.

Ať už byl za těmi dveřmi kdokoli, měl tolik práce, že si jejich přítomnosti v bytě nevšiml. Tiše a zkušeně prošli obývacím pokojem a přitiskli se ke zdi vedle dveří do ložnice.

Ze své pozice viděl Rice na trezor ve zdi. Někdo ho právě otevřel. A Zervas to nebyl.

Pokynul svému parťákovi a oba vtrhli dovnitř. „Odhaduji, že Walter není doma,“ řekl Rice a namířil pistoli na ženu u trezoru.

Vzhlédla. Byla nádherná. Okolo pětadvaceti, tmavé vlasy, dlouhé nohy, na sobě těsné džíny a přiléhavou bílou halenku s třemi horními knoflíky rozepnutými.

„Zastřel ji,“ řekl Benzetti.

„Skloněte zbraně,“ řekla žena hlasem, v němž nebylo ani stopy po strachu. „Víte, kdo jsem? Zjevně ne.“

„Nevíme a je nám to jedno,“ řekl Benzetti. „Zastřel ji.“

„Třeba bychom měli nejdřív zjistit, co je zač,“ namítl Rice. „Podle všeho si myslí, že je důležitá.“

„Kašlu na to, za koho se považuje,“ odsekl Benzetti. „Tak zastřelíš ji, nebo to mám udělat já?“

„Chápu, chápu,“ řekla. „Hodný polda, zlý polda. Vy jste ti dva *mudakové*, co pracují pro Čukova, Benzetti a Rice. Zelvas mě před vámi varoval.“

„A vy jste žena, která se sem vloupala a teď vypáčila Zelvasův trezor.“

„Já ho nevypáčila. Zním kombinaci. Dal mi ji Zelvas. Stejně jako klíč od bytu.“

Byla vzdorovitá, ale také zrychleně dýchala. Měla strach.

Benzettiho bavilo sledovat, jak se před ním takhle krotí. Ta pěkná prsa představovala příjemný bonus.

„A proč by vám Zelvas dával klíč od bytu, a navíc kombinaci svého trezoru?“

„Jsem jeho přítelkyně. Jsem Natalia.“

Rice pohlédl na Benzettiho. „Čukov se nikdy nezmínil, že by Zelvas měl přítelkyni.“

„Takže *pracujete* pro Čukova,“ konstatovala Natalia. „Proč vás sem poslal? Mně to můžete říct. Stejně máte v plánu mě zabít.“

„Poslal nás sem vyzvednout nějaké diamanty,“ odpověděl Benzetti.

„Já pracuji pro Nathaniela Prince,“ řekla Natalia. „Taky mě sem poslal pro diamanty a je to Čukovův šéf.“

„Myslel jsem, že šéf je Čukov,“ řekl Benzetti.

„Čukov?“ Natalia to jméno přímo vyprskla. „Vy si myslíte, že je ten patolízalský *dalbajob* dost chytrý na to, aby řídil operaci jako Diamantový syndikát? Čukov pracuje pro Nathaniela Prince a Nathaniel poslal mě, takže schovejte ty zbraně, pánové, a nechte mě dokončit, co jsem začala. Stejně byste ten trezor neotevřeli. Kombinaci mám já.“

„Ale my máme pistole.“ Kývl na Rice. „Nasaď jí pouta.“

Zelvas měl doma posilovnu a Rice připoutal Natalii za zápěstí k metrákové čince.

Benzetti sáhl do trezoru a vytáhl černý sametový váček. Musel trochu zabrat – vážil nejméně dvě kila. Napadlo ho, kolik diamantů by mohl vyfouknout, aniž by si toho někdo všiml. Pak vysypal obsah na postel.

Žádné diamanty. Jenom sýr. Tlusté kolo sýra velké jako narozeninový dort.

Natalia vypustila proud ruských kleteb.

„Uklidni se, sakra!“ řekl Benzetti.

Neuklidnila.

Rice se ušklíbl. „Rusky neumím, ale odhaduji, že je pořádně naštvaná.“

Benzetti pokrčil rameny. „Jasně, píchala s nejošklivějším chlapem v Upper East Side, těšila se na diamanty – a teď má jenom kus sýra. To by mě taky našťvalo.“

KAPITOLA 9

Oba policisté nechali Nataliu připoutanou k čince a rychle prohledali byt. Po pěti minutách to Benzetti vzdal. „Když nejsou v trezoru, nejsou nikde,“ řekl. „Kdo z nás sdělí tu špatnou zprávu Čukovovi?“

Hodili si mincí a Benzetti prohrál. Bože, tolik se mu do toho telefonátu nechtělo!

Čukov byl stodvacetikilový sud prachu s centimetrovou zápalnou šňůrou. Benzetti byl jednou svědkem, jak rozbil láhev od piva a zarazil ji jednomu muži do krku za to, že podváděl při pokeru. A to bylo v banku mizerných sto dolarů.

„Sýr?“ zařval Čukov. „Sýr? Vy si snad děláte prdel!“

Benzetti prakticky cítil, jak vzteklý Čukov prská do mobilu. „Žádné diamanty?“ křikl Čukov.

„A žádný Zelvas,“ dodal Benzetti.

„Zelvas je mrtvý,“ informoval ho Čukov.

„Zelvas je mrtvý?“ zopakoval Benzetti, aby to slyšel i Rice. „A víte, jak se to stalo? Jste si tím jistý?“

„Okrádal nás,“ řekl Čukov. „Vedu odbor Syndikátu, který se snaží zabránit ztrátám. Před deseti minutami jsem dostal potvrzení z terénu, že Zelvasova zlodějská kariéra je u konce.“

Benzetti úlevou vydechl. „To zírám. Kde jste našli někoho, kdo si uměl poradit se Zelvasem? No to je fuk. Zmínil se váš člověk v terénu o těch diamantech?“ zeptal se. „Jestli nejsou tady, předpokládám, že je Zelvas vzal s sebou.“

„Pokud to udělal, náš člověk je neviděl,“ řekl Čukov. „Stěží stihl Zelvas vyřídit, než se tam seběhla banda poldů. Měl štěstí, že se mu podařilo utéct.“

„Takže ty diamanty neviděl?“ ujistil se Benzetti.

„Tak mi to pověděl. Je mi to jedno. Chci ty diamanty zpátky!“ zařval Čukov.

„A chce je i někdo jménem Nathaniel Prince,“ řekl Benzetti.

Zdálo se, že to upoutalo Rusovu pozornost. „Co víte o Nathanielu Princovi?“

„Je to váš šéf?“

„Vy a Rice pracujete pro mě,“ řekl Čukov. „To je všechno, co potřebujete vědět.“

„Vlastně potřebuji vědět ještě jednu věc,“ řekl Benzetti. „Kdo je *Natalia*? Měří asi sto pětasedmdesát, tmavé vlasy, parádní kozy, moc pěkná dáma.“

„Odkud znáte Natalii?“ zeptal se Čukov.

„Máme ji spoutanou v Zelvasově ložnici. Zrovna otvírala trezor, když jsme tam přišli.“

„Natalia je Princova přítelkyně.“

„*Princova* přítelkyně? Povídala, že chodí se Zelvasem.“

Čukov se zasmál. „Je trochu do větru.“

„Co máme s tou krásnou Natalií udělat?“

„Máte dvě možnosti,“ řekl Čukov. „Můžete jí sundat pouta, omluvit se, že jste nevěděli, kdo je, a povědět jí, že uděláte všechno pro to, aby Nathaniel Prince dostal ty diamanty zpátky.“

„Na omluvy mě moc neužije. Jaká je druhá možnost?“

„Nechte ji spoutanou, strhněte z ní šaty, vyšukejte jí mozek z hlavy a za pár hodin budete šťastní, ale mrtví. Prince vás zabije – *jako v gulagu*.“

KAPITOLA 10

Sedět vzadu v taxíku s kabelou plnou diamantů je trochu neskutečné. *Tohle se přece nemůže dít mně*, opakoval jsem si pro sebe. Ale dělo se to. Jenom jsem si přál, abych mohl tašku otevřít a přesvědčit se.

Můj dobrodinec z New Jersey se mnou ani nepromluvil. Hovořil mobilem s někým z japonského hedgingového fondu. Byl jsem si jistý, že než dorazí do Tenafly, vydělá dost na to, aby mohl taxikáři zaplatit tisíc dolarů.

Řidič povídal celou cestu do centra a popisoval mi své vlastní finanční plány.

„Za hodinu se stihnu na Grand Central vrátit. Budou tam stovky pracháčů ochotných vypláznout těžké prachy, aby se dostali domů na předměstí,“ řekl. „Tohle je jedna z těch úžasných nocí, na které každý drožkář čeká.“

Tak málo času. Tolik zoufalých duší k oškubání. Usmál jsem se a potěžkal svou doktorskou kabelu. Koho já můžu soudit?

Zastavil mi u vchodu na pohotovost Nemocnice svatého Vincenta a já chvatně vystoupil. Ušel jsem tři bloky k domu, kde jsem bydlel, a celou cestu se rozhlížel.

Je to čtyřpatrový dům bez výtahu postavený na začátku dvacátého století, kdy řemeslné dovednosti a čest byly stále typickými rysy stavebního průmyslu. Byl to klasický cihlový dům, kterému nájemníci říkali Pevnost.

Já bydlel v nejvyšším patře. Ve vstupní hale je uzavřený televizní okruh a já většinu večerů jen zamával na kameru a ten, kdo mě uviděl, mi otevřel dveře se slovy: „Zdravím, Matthewe.“

Toho večera jsem však vyběhl po schodech až nahoru, otevřel dveře, zamkl za sebou na dva západy a vydechl. Nikdo mě nezatkl ani nezabil a pořád jsem měl ty diamanty. Byl jsem v bezpečí. Prozatím.

Vždycky mám dobrý pocit, když vcházím do svého bytu, a toho večera jsem se cítil ještě lépe. Rozhodně nepatří mezi největší v New Yorku, ale cítím se tam doma. To proto, že každý centimetr stěn zaplňují moje obrazy. Nevím, jestli vůbec za něco stojí, ale líbí se mi natolik, že se na ně chci v jednom kuse dívat.

Do pokoje líně přišel můj kocour. Před dvěma lety jsem si ho vzal z útulku. Je černobílý s asi patnácti odstíny šedé. Když jsem ho našel, jmenoval se Hooper, ale já to změnil na Hopper, podle svého oblíbeného malíře.

Bylo to jedno. Stejně nikdy nepřišel, když jsem na něho zavolal.

„Podívej, co taťka přinesl domů,“ řekl jsem a ukázal mu kabelu s diamanty. Bylo mu to úplně fuk, ale já toužil někomu se pochlubit.

„No možná tě to nezajímá, ale diamanty na některé ženy fungují jako šanta kočičí.“

Vzal jsem si z lednice pivo, posadil se na gauč, otevřel tašku a prosíval diamanty mezi prsty. Vychutnával jsem si euforii ze svého bohatství, když zazvonil zvonek.

Někdo si jde pro diamanty, že? Musí to tak být. Sakra.

Vyskočil jsem, šplíchl si pivo na kalhoty a rozběhl se ke skříním, kde jsem měl uložené barvy, štětce a také berettu M-9 poloautomat. Jsem bývalý mariňák. Ten, kdo byl dole, si myslel, že jsem jen student umění. Výhoda pro mě.

Sevřel jsem pistoli a šel se podívat na obrazovku uzavřeného okruhu. Kocour, stejně jako já zvědavý, kdo je u předních dveří deset minut po půlnoci, mě následoval.

Podíval jsem se na obrazovku a s úlevou vydechl.

„Bože, Hoppere,“ řekl jsem. „Jeden z nás je nervózní jako kočka.“

KAPITOLA 11

V pěti letech jsem dostal první krabici na hračky. Bylo to truhla, jaké používali mariňáci. Zatímco jiné děti měli dřevěné bedny s obrázky svých oblíbených superhrdinů nebo logy sportovních týmů na víku, můj otec rozhodl, že bych měl mít olivově zelenou okovanou truhlu se dvěma zámky zdobenou heslem *Semper Fi* a prosáklou jeho vlastní vojenskou minulostí.

Mám ji stále. Je přišroubovaná k podlaze v mé ložnici. Odemkl jsem ji a zahrabal doktorskou kabelu s diamanty pod vrstvy starých uniforem a několik suvenýrů, které jsem si přivezl z Afghánistánu. Zaklapl jsem víko a ujistil se, že je pevně zamčené.

Pak jsem se vrátil do obývacího pokoje, uložil pistoli do skříně, kam patřila, a otevřel dveře.

A tam stála ona, oblečená do světle šedého svetru, který jí ladil s očima, a do džínové sukně po kolena, která hezky ukazovala její nohy. Katherine Sanborneová.

„Co tady děláš v tuhle hodinu,“ řekl jsem, „kromě toho, že vypadáš tak úžasně?“

Položila mi paže kolem krku. „Tys to neslyšel? Na nádraží Grand Central došlo k nějakému teroristickému útoku,“ řekla, políbila mě na tváře, na krk a nakonec na rty. „Nechtěla jsem být dnes v noci sama.“

„Správně,“ řekl jsem a přitiskl její tělo ke svému. „Po železnicích a možná letadlech jsou dalším logickým terčem pro teroristy učitelé umění.“

Ustoupila. „Děláš si ze mě legraci, Matthewe?“

„Nikdy.“

„Ochráníš mě? Budeš mi dnes dělat společnost?“

„No jasně.“

A myslel jsem to vážně. Matka mě vychovávala jako umělce, ale otec mě učil, jak chránit lidi, které miluji. Když jsem vyrůstal, choval se ke mně víc jako seržant v základním výcviku než jako táta. V deseti mě vzal na túru do národního parku Pike National Forest. V jedné minutě byl se mnou a pak náhle zmizel a já zůstal sám v srdci coloradské divočiny. Neměl jsem nic než lovecký nůž. Žádné jídlo, vodu ani kompas. Věděl jsem také, že jsme se nerozdělili nedopatřením. Byla to zkouška. Trvalo mi třicet hodin, než jsem ji složil, ale nakonec jsem našel cestu domů.

Pohlédl jsem Katherine do očí. Ochráním ji? Rozhodně. Pohládl jsem ji po víčkách, tvářích, rtech. Pak stejnou trasu prošly mé rty. Víčka, tváře, ústa.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ řekla, když jsme si dali pauzu na nadechnutí.

„Rozhodně.“

„Jak to, že máš mokré kalhoty?“ řekla. Spustila ruku a strčila mi ji mezi nohy.

„Pivo. Nešťastná náhoda.“

„Nemůžeš tady chodit takhle mokrý,“ řekla a rozepnula mi opasek. Pak zatáhla za zip a pomohla mi z kalhot.

Pivo se mi už vsáкло do boxerek. „Pořád jsi mokrý,“ konstatovala. „A taky tvrdý.“

„Nedokážu si představit proč.“

Za pár vteřin jsem už ležel nahý na zádech a Katherine seděla obkročmo na mně. Vnikl jsem do ní. Ne tvrdě, ale pevně. Prohnula se v zádech, sevřela mi kolena stehna a přitiskla se ke mně. Pomalu se nadechla a vydechla. Udělala to znovu. A znovu.

Zvuky, které Katherine vydává, když spěje k vrcholu, mě vzrušují ze všeho nejvíc, a zatímco Katherine dýchala čím dál rychleji, já se k ní přidal, dokud...

Naše orgasmy přišly ve vlnách jeden po druhém a pomalu ustávaly, dokud její tělo nekleslo na mé. Pak mě Katherine objala kolem ramen a přitiskla mi rty k uchu.

„Bláznivě tě miluju,“ zašeptala.

„Taky tě miluju,“ řekl jsem. „Nikdy mě nenapadlo, že bych mohl někoho takhle milovat. Ale je to tady.“

V té poloze jsme usnuli.

Bez sebemenších obav.

Tak neuvěřitelně naivní.

KAPITOLA 12

Vadim Čukov věděl, jak přežít. Když ho zajal konkurenční gang, podařilo se mu uškrtnit své věznitele ze zadního sedadla auta svými vlastními pouty. Když ho zbili čtyři vězeňští dozorcí a zavřeli na samotku, uprchl a zabil je i jejich rodiny. Čukova čtyřikrát pobodali, dvakrát postřelili a jednou vyhodili z rozjetého vlaku. Musel by se stydět, kdyby měl zemřít na chronickou obstrukční plicní nemoc.

Seděl nahý na keramických dlaždicích parní sauny, na klíně ručník, ve kterém byl zamotaný mobil a bronchodilatans. Dva záchranné prostředky.

Čukov objevil cigarety, když mu bylo jedenáct. Javy, silné ruské hřebíky do rakve, které mladému pouličnímu grázlovi ze zločinecké organizace *Solncevskaja Bratva* přinášely dospělejší vzhled, postavení a nakonec CHOPN (lékařská zkratka pro chronickou obstrukční plicní nemoc – pozn. red.).

O pětatřicet let později byl otrokem páry, kterou musel vdechovat skoro každý den, aby otevřela jeho zanícené plíce.

Většina parních saun ve městě byla magnetem pro teplouše a mladé kravaťáky, ale Ruské a turecké parní lázně ve Východní desáté ulici byly stará škola. Skutečné kachlíky, ne ten laminátový a akrylový hnus, který se dával do těch nových hybridních parních saun. A žádní hezčí mladíci. Aspoň ne v tuhle ranní hodinu. Měl páru jen pro sebe.

Čukovovo tělo bylo malé, silné a pokryté černými kudrnatými chlupy a šestnácti tetováním. Růže, tygr, lebky – každá modrá čára na jeho těle vyprávěla o jeho minulosti v ruské mafií každému, kdo ji uměl přečíst.

Zazvonil mobil. Čekal na dobré zprávy, které by mohl předat Princovi. Doufal, že jsou to ony. Nebyly.

„Kde jsou moje peníze?“ zeptal se hlas na druhém konci.

Byl to Duch.

„Kde jsou moje diamanty, ty hajzle?“ opáčil vztekle Čukov.

„Nevím, o čem to mluvíte,“ řekl Duch. „Vím jenom, že jsme měli dohodu. Já svoji část splnil, vy ne. Walter Zelvás je mrtvý, ale moje peníze na Kajmanských ostrovech nejsou.“

„Proč myslíte, že jsem vás najal, abyste Zelvase odstranil?“ řekl Čukov. „Kradl Syndikátu diamanty. Ty diamanty se nenašly v jeho bytě, takže je musel vzít s sebou. A vy jste byl poslední, kdo ho viděl živého.“

„A jestli nedostanu svoje peníze, budu poslední, kdo uvidí živého vás.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se Čukov.

„Že byste se měl podívat doleva.“

Čukov otočil hlavu. Na zdi byla červená tečka. Přesunula se na strop, nakreslila několik písmen S, odtančila zpátky na zeď a pak se mu usadila na hrudníku.

Musel sevřít svěrače, aby se strachy nepokálel.

„Jste tam?“ řekl Čukov. „Jak jste mě našel? Jak jste se sem dostal?“

„Za tohle mě lidi platí, pamatujete? Takže mi zaplatte.“

„Buďte rozumný,“ řekl Čukov. „Dejte mi čas najít ty zmizelé diamanty.“

„To není můj problém,“ řekl Duch.

Červená tečka se pomalu pohnula po Čukovově těle, obkroužila následky celoživotního požitkářství na jeho břicho a nakonec spočinula na inhalátoru, který měl položený v klíně.

Čukov se silně potil – a nebylo to jen párou. „Prosím,“ řekl.

„Zvedněte si sukni,“ řekl Duch.

„Cože?“

„Ten ručník. Zvedněte ho.“

Čukov nestál tváří v tvář smrti poprvé. Pokaždé ji porazil, ale ne tím, že se třásl strachy.

Strhl si ručník a postavil se. Nahý. Hrdý. Vzdorný.

„Táhněte k čertu,“ zařval. „Vadim Čukov se před nikým neskloní.“

Ta slova se odrazila od kachlíkových stěn.